

Nyári séta

A Föld napján a Természet és az Ember kapcsolatáról, és az emberről, mint ösztönlényről írtam. A történet valahol a lélek csendjénél és a megtapasztalás öröménél maradt abba. Azóta hangos nyár lett, a koratavaszi napok méla csendjét elmosta az idő. De a szemlélődésre, a megismerésre éppen úgy alkalmas a nyári-koranyári nap egésze is. Ezért szeretném most egy új sétára hívni a kedves Olvasót.

Hangos nyár lett. Mit is jelent ez? Sokan panaszkodnak, hogy nem tudnak pihenni, mert kora hajnalban már szólnak a madarak, éjjel a szúnyogok magas hangú röpte bosszantó, alkonyatkor pedig a kacagóbékák kórusa teszi boldogtalanná – a felületes szemlélőt. Minden állat jön-megy, de még az emberiség is kimerészkedik a napra, mindenféle zajos munkát elvégezni.

Felmerül a kérdés, miért is van minderre szükség? Miért nem lehet a nyár is csendes és nyugalmas időszak. Érdemes ismét felkerekedni, és tenni egy rövid kirándulást vagy egy kellemes sétát, ott, ahol éppen jól érzi magát az ember. A kánikula idején az esti órák a leginkább mozgalmasak, és persze ilyenkor kellemesebb is kint lenni a levegőn és elgondolkodni a látottakon-hallottakon. Ugyanazt javasolom, mint tavasszal: az elcsendesülést, a lélek csendjének keresését, s ha ez sikerült, a nyitást a természet felé.

Ha elmerülve sétálunk az alkonyodó tájban, az első hang, ami eljut a tudatunkig, talán a tücskök (és más egyenesszárnyúak) muzsikája. Hosszan, elnyújtva, vagy röviden, kapkodósan. A Duna-partról a sárgarigó énekét hozza a szél. A patakpart felől az elnyújtott, mekegő kacagás a kecskebéka, a recsegő hangsorozat a levelibéka hangja lesz. Kis erdei tavacsok mellett haladunk el, az unokák mély, bűgő hangját hallhatjuk. Sokáig lehetne folytatni a sort...

Kicsit előreszaladtunk a megismerés folyamatában. A nyári sétát érdemes már májusban elkezdni, talán ekkor bukkan fel a legtöbb szín – a zöld millió árnyalatában és a hangok világában egyaránt. Ha nyitott füllel, de csendes lélekkel bolyongunk magányos utunkon, lassan összeáll majd a zene ebből a sokféle hangból. Először csak a közeli és hangos dallamokat érzékeljük. Talán kicsit bántónak is találjuk. Ilyenkor kell kinyitni – szinte szó szerint – a fülünket, és figyelni a természet távoli rezdüléseit, a térbe vesző harmóniákat. Ha jól csináljuk, összeáll a kép, s ha kitartóak vagyunk, az egyre inkább elcsendesülő estében megszólal a csalóány szerelmes éneke is. Ekkor már fent vannak a csillagok, és be is sötétedett.

Elképzelhető persze, hogy a zene csak néhány alkalom után fog megszületni, ekkor keletkezik a „zajból”: „dallam”. Viszont, ha már összezseng fülünkben a Világ éneke, érdemes tovább folytatni a szemlélődést. Hamarosan ismét megtapasztalhatjuk az embert, mint ösztönlényt. Minden rezdülés figyelmeztet valamire, mindennek oka van. Ha valami megmozdul, nem ijedten, hanem kíváncsian fordulunk felé. A mátyásmadár riasztása valószínűleg nekünk szól: mi vagyunk a betolakodók. De odalent a békakórus, vagy éppen a bűgő galambpár a faágon, vagy a kristályos éjszaka csendjében trillázó rigó már egészen más jelentéssel bír – persze, amíg óvatlanul meg nem zavarjuk.

Kicsit tudományosabban kezelve a kérdést, az állatok hangadása, „dala”, ez a természetes zene tavasszal és kora nyáron persze nem (csak) a művészetről szól. Felébred az élet talán legfontosabb ösztöne – a szerelem. Minden e körül forog: fenntartani, továbbadni az életet, megmaradni minden áron, akkor is, ha az „egyén” ezt már nem élheti túl. Soha nem az „egyén” a lényeges, hanem a csoport, vagy, magasabb szinten, a közösség léte. Értve ez alatt a szó alatt prózai módon a természet rendszerét, szerkezetét, de ugyanígy (nagyobb érzelmi töltettel, s főképp az emberiség tekintetében) a csoportot összetartó hatalmas erőt is.

Ezzel értem nyári bolyongásom végére. Remélem, sikerül a kedves Olvasónak is megélni ezt az érzést, kinyitni szívét a világ felé, és beleolvadni az élet összhangjába. S ha hazatér a sétából, talán már csökken a „zaj”, s helyette nyugalmat fog árasztani ez a hangvihar.